

et leves intenst der ute. Når menneskene er borte, bedriver hagen sitt eget liv. Ingen som binder opp, klipper ned og luker. Den relativt velregulerte hagen - som vanligvis holdes i relativt stramme tøyler, må pent venne seg til friheten. Den sommerslappe hageeier vimser til trøst rundt på et eller annet feriested hvor det selvsagt er en eller annen hage å se på. Ukjente planter å beundre og fotografere. Kanskje dette hadde vært noe for meg? Men alt er ikke like pent. Det finnes noen ganske stygge vekstlignende framtoninger å riste på hodet av. Noe slikt har hun helt klart ikke lyst på i sin egen lille grønne oase.

Det er nesten skremmende å bli overlatt så brått alene. De høye lammeørene puster lettet ut og legger seg flatt ned på plenen. Ingen som binder opp de på en stund. Fløyelstjæreblomstene brer seg utover som de aldri skulle gjort annet. Bare den lille rosen innerst mot plommetreet protesterer. Hun får jo nesten ikke puste! Men anarkistene - disse løse kanonene som benytter enhver sjanse til opprør, de lever glade dager når våpenmakta er borte. Clematisene Louise Rowe og Arabella stikker hodene sammen og sladrer om alt ugresset som hageeieren har latt gro så alt for lenge og alt for langt før hun dro. Nå hevner det seg.

Dronningen av Danmark er så tung i hodet at hun har veltet over ende midt på blanke sommerdagen. Ganske skandaløs oppførsel for en kongelig rose-person å være, tisker fiolene foran i bedet. De ler seg skakke over at Nelly Moser har måttet strekke ut en lang arm for å gi den vinglete dronninga litt moralsk støtte. Fiolene har et republikansk sinnelag. De er innerst inne noen skikkelig anarkistister som nekter å flytte seg. De forventer å få okkupere bedet hvor de vil. Da den pinglete lavendel-familien frøs ihjel, ble det fritt fram for dem.

Bak fiolene står tre engelske Austin-roser. De ler godt av den tung-hodete danske dronningen. Husker hun ikke at engelskmennene for mange år siden kakket hodet av den bryssomme kongen sin da han breiet seg for mye og ville bestemme alt?

- Jeg bestemmer mest, svarer kirsebærtreet. - Jeg gir skygge til de andre i hagen. Ingen andre klarer det.

- Stor i kjeften, i hvert fall. Forresten er du en svenske og dermed har du ikke noe du skulle ha sagt i en norsk hage. Her blir det væpna revolusjon, truer løvetanna. Forlengst avblomstret, men som såmannen i eventyret har den plantet sine dragetenner. De forræderiske rosettene sprer seg mer og mer utover plenen. Snart er det flere rosetter enn gressstuer! Hvilken håpløs geriljakrig hageeieren har innlatt seg på. Blir det våpenkrig med spiss kniv eller giftig krig med sprøyte?

- Å, nei, ikke gift, ber markjordbærene. De har presset seg gjennom det dårlige gresset langs verandaen. De liker det dårlige jordsmonnet. En av de få, faktisk. De rødmer med sine små, søte bær. - Kommer det noen og plukker oss snart?

Juli 2007 - Feriehagens anarki

Skrevet av AnitaK

lørdag 30. juni 2007 23:00 - Sist oppdatert onsdag 01. april 2009 00:24

Og hageeieren, hun kommer glad og fornøyd hjem fra ferie. I åtte dager har hun vært borte fra hagen. Hagen? Det var en hage hun forlot. Nå er det blitt et villvokst beist som stritter i alle retninger. Visst er det grønt og pent, men hun kjenner seg nesten ikke igjen. Vekstene har filtret seg i hverandre i bedene. Gresset, det lille som fortsatt ikke er løvetannrosetter, har vokst minst 20 centimeter. Og på verandaen står mange krukker med tørste pelargonier og surmuler. - Greit å være semi-sukkulent, men dette, altså!

Hageeieren virrer rundt og vet ikke hvor hun skal begynne. Hun løfter foten og - æsj, er det ikke en feit svart skogsnegle som hun nesten tråkket på? Den ligger der under den avblomstede floksen og gnager på noe grønt.